

II. Usnesení v řízení exekučním.

Všeobecně dlužno uvést, že pokud ex. ř. výjimek nestanoví, nutno též v řízení exekučním užívatí všeobecných ustanovení c. ř. s. o soudcovských usneseních (§ 78 ex. ř.). Usnesení mimo rok učiněná buďte doručení písemného vyhotovení (výměru) oznámena stranám a všem osobám, jež jinak dle předpisu zákona mají býti spraveny o usnesení, leč by v jednotlivém případě byla nařízena jiná forma oznámení.

Všechna usnesení za rok neb při některém úkonu exekučním učiněná, buďtež prohlášena. Tato usnesení doručí se písemně stranám a jinakým účastníkům při publikaci přítomným, pokud osobám těm přísluší samostatný opravný prostředek proti usnesení nebo právo na základě tohoto usnesení ihned exekuci vésti. Stranám a jinakým účastníkům, jež nebyli při publikaci přítomni, buď v těchto případech a mimo to ve všech případech, kdy toho vedení řízení vyžaduje, doručeno vyhotovení písemné. V případech, kde není nařízeno písemné vyhotovení, má ústní prohlášení účinek doručení (§ 64 ex. ř. sr. §§ 426 a 427 civ. ř. s.).

Ustanovení vedlejší jsou úmluvy neb nařízení, jimiž se smlouva, poslední pořízení nebo vůbec nějaký poměr právní co do hlavní věci blíže určují, obmezují nebo rozšiřují a tím tedy určitým způsobem modifikují pravidelné účinky právního poměru. Římské právo označuje vedlejší ustanovení pojmem »clausulae«. Jsou to *condiciones, dies a modus*.

O. z. o. počítá k vedlejším ustanovením: výminky (§§ 897—900), pohnutku (§ 901), čas, místo a způsob splnění (§§ 902—907), závdavek (§ 908), lítkup (§ 909), povinnosti vedlejší (§§ 912—913). (Viz čl. Výminky, Pohnutka, Obligace alternativní, Pořízení poslední, Čas splnění, Místo splnění, Splnění, Závdavek, Lítkup, Povinnosti vedlejší.)

Jednotlivá ustanovení vedlejší vztahují se — jak plyne z hořejší definice — na poměry právní, jež se zakládají nejen smlouvami, nýbrž též jinými činy právními; tak mají značný vliv výminky při posledním pořízení (§§ 696 a 703), rovněž (doložení času) dies (§§ 704—708) a příkaz (§§ 707 až 712) (viz čl. Pořízení poslední). Zvláštní význam má čas pro právní účinnost při prohlášení za mrtva (§§ 24, 113, 114, 227) (viz čl. Prohlášení za mrtva), pro předsevzetí ohlášek (§§ 72, 73) (viz čl. Manželství), opětné provdání se manželky, bylo li manželství rozloučeno (§ 120) (viz čl. Manželství), pro otázku manželského zrození (§§ 138, 156—159 a 163) (viz článek Otcovství), přenechání nalezené věci (§§ 391—392) (viz čl. Nález), způsobilost dědickou (§ 545) (viz čl. Právo dědické a způsobilost dědická), pro zapravení odkazů (§ 685) (viz čl. Odkazy), pro přijetí slibu (§ 862) (viz čl. Nabídka), zánik rukojemství (§§ 1363, 1367) (viz čl. Rukojemství) a pro promlčení (§ 1451) (viz čl. Promlčení).

Ústava (rakouská).

I. Dějiny.

Pojem »ústavy« v rozvoji dějinném značí soujem oněch zákonných předpisů, jichž účelem jest s jedné strany učiniti státní celek jednotou, s druhé strany pak upravití poměr moci státní v širším smyslu k jednotlivým členům státu; pokud jde speciálně o mocnářství rakousko-uherské, lze až do r. 1848 mluvití jedině o ústavních zákonech směru prvního. Byloť až do tohoto roku Rakousko mocnářstvím absolutním, kde soustřeďovala se veškerá moc státu jedině v rukou mocnářových, a nebylo ani památky